

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 255.043 van 18 november 2022
in de zaak A. 231.095/XIV-38.396**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Piet Heyvaert
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juni 2020, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 236.307 van 2 juni 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.961 van 30 september 2020.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 mei 2022, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Piet Heyvaert, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 20 juni 2019 een volgend (derde) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) beslist op 14 oktober 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 oktober 2019. Met een arrest van

2 juni 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM). Hij verwijst hierbij in het algemeen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM), in het bijzonder met betrekking tot de bijzondere bewijswaarde die het Hof hecht aan medische stukken die verwondingen attesteren die kunnen worden gelinkt aan beweerde mishandeling of foltering.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker het “materieel luik artikel 3 EVRM” geschonden omdat het bestreden arrest geen enkele overweging bevat waaruit moet blijken dat de medische stukken betreffende verzoekers fysieke letsels in overweging zijn genomen als fundamenteel bewijselement van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de medische verslagen van 20 februari 2019 en 25 februari 2019 is niet alleen sprake van littekens maar deze lijken bovendien overeen te komen, of worden zelfs “compatibel” genoemd, met de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschreven folterdaden. Uit de beperkte motivering dienaangaande in het bestreden arrest blijkt duidelijk dat noch de commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde medische stukken aan een grondig onderzoek heeft onderworpen. Volgens verzoeker vormen die medische stukken wel degelijk een begin van bewijs van de ondergane folteringen, zodat de bewijslast bij de commissaris-generaal kwam te liggen, die deze bewijselementen had moeten weerleggen en iedere gerede twijfel had moeten wegnemen door

middel van een voldoende diepgaand onderzoek naar de kwetsieuze medische vaststellingen. De commissaris-generaal had moeten concluderen dat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voldoende was aangetoond in het licht van deze bewijselementen en het gebrek aan beoordeling ervan. Verzoeker besluit dat de vaststelling dat de fysieke letsels niet zijn beoordeeld in het bestreden arrest derhalve in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vervolgt dat het “materieel luik van artikel 3 EVRM” eveneens wordt geschonden waar de medische stukken met betrekking tot zijn psychologische problemen niet worden beschouwd als een begin van bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Hij acht de stelling in het bestreden arrest, dat een medisch-psychologisch attest slechts een bewijs kan aanbrengen indien het wordt ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er is geen enkele reden om het weerlegbare vermoeden dat geldt in het geval van fysieke letsels die in medische attesten worden vermeld niet te aanvaarden in het geval van psychologische aandoeningen die in medische stukken worden aangebracht. Tegenstrijdigheden in het asielrelaas kunnen immers te wijten zijn aan zware traumatische gebeurtenissen, hetgeen verzoeker ook in zijn beroepschrift had aangevoerd. In het medisch attest van 22 juli 2019 is sprake van symptomen van een posttraumatisch stresssyndroom en andere psychologische problemen zoals suïcidale neigingen en slaapproblemen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM verdiende verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel en had de verwerende partij iedere gerede twijfel omtrent de gevolgen van de psychologische problemen moeten weerleggen. Die gerede twijfel werd volgens verzoeker niet weggenomen door in het bestreden arrest vast te stellen dat het niet aannemelijk is dat de psychologische problemen hun oorsprong zouden vinden in het asielrelaas, waarbij deze vaststelling hoofdzakelijk wordt gesteund op verzoekers eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Er is niet nagegaan in welke mate verzoekers psychologische problemen een impact hadden op zijn vermogen om op rationale wijze deugdelijke en coherente verklaringen af te leggen over hetgeen hij heeft meegemaakt.

6. In een tweede middelonderdeel “procedureel luik artikel 3 EVRM” voert verzoeker eerst aan dat een “onvoldoende diepgaand onderzoek naar medische stukken ten aanzien van fysieke letsels” is gevoerd vermits in het bestreden arrest enkel wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij werd gefolterd en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem opgelopen littekens daadwerkelijk het gevolg zijn van foltering. Deze beoordeling is louter gesteund op een eerder vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid. Volgens verzoeker is aldus niet voldaan aan de procedurele voorwaarden van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert verder aan dat een “onvoldoende diepgaand onderzoek naar medische stukken ten aanzien van psychologische vaststellingen” is gevoerd, des te meer daar verzoeker bewijselementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de in aanmerking genomen ongeloofwaardigheid in vraag kan worden gesteld op basis van verzoekers psychologische toestand. Deze pertinente elementen werden zelfs niet onderzocht. Doordat het onderzoek aldus beperkt is gebleven tot de vaststelling dat er geen oorzakelijk verband zou zijn tussen de psychologische problemen en verzoekers asielrelaas, zonder diepgaand onderzoek op grond van artikel 3 van het EVRM van de aangevoerde psychologische problemen op zich, acht verzoeker ook in die mate het procedureel luik van artikel 3 van het EVRM geschonden.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij benadrukt dat in het bestreden arrest de effectieve bewijswaarde van de medische attesten had moeten worden vastgesteld in het licht van artikel 3 van het EVRM zodat *in casu* wel degelijk sprake was van nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken op internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en de aanvankelijk bestreden beslissing had moeten worden vernietigd. Verzoeker vraagt hierbij geen nieuwe beoordeling van de overgelegde stukken maar het vaststellen van een onwettigheid, met name of de inhoud van een

administratieve rechtshandeling in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker benadrukt ook dat, wanneer een (gedetailleerd) medisch attest voorligt, de loutere verwijzing naar een ongeloofwaardig asielrelaas niet volstaat om een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Wat de fysieke letsels betreft, meent verzoeker dat niet werd onderzocht hoe hij deze letsels heeft opgelopen en wat de verdere risico's zijn, vermits enkel werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en de medische attesten bijgevolg niet kunnen aantonen dat de letsels werden veroorzaakt in de door verzoeker uiteengezette omstandigheden. Verzoeker meent ook dat de medische attesten niet terzijde kunnen worden gelaten door enkel te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en naar de geëigende procedure voor medische problemen.

Wat de psychologische problemen betreft, is de beoordeling volgens verzoeker evenmin correct gebeurd, te meer daar de verwerende partij niet betwistte dat verzoeker aan psychische problemen lijdt. Hij benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening had moeten houden met de psychische problematiek als bijkomende factor ter ondersteuning van de door medische attesten geobjectiveerde fysieke letsels. Bovendien blijkt hieruit dat allerm minst naar behoren rekening werd gehouden met de impact van mogelijke folterdaden op verzoekers psychologisch welbevinden en op de mogelijkheid tot het afleggen van coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen. De verwerende partij had zelf de mogelijke gevolgen hiervan moeten nagaan. Verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de medische attesten, die de letsels objectief aantonen, niet naast zich neer kon leggen door zich te beperken tot een gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas of omdat die attesten geen exclusief causaal verband kunnen vaststellen tussen de letsels en verzoekers verklaringen. Verzoeker diende het voordeel van de twijfel te genieten en er had minstens een grondig en deugdelijk onderzoek moeten worden gevoerd naar deze letsels, meer in het bijzonder hoe verzoeker ze heeft opgelopen en wat de verdere risico's ervan kunnen zijn geweest.

Beoordeling

8. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt er eerst op gewezen dat verzoeker in zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe inhoudelijke elementen aanvoert:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoek meermaals door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven bij uw eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Hierna wordt in de aanvankelijk bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers medische attesten het volgende gesteld:

“Tenslotte vormen medische attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoeker de verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

Voor uw medische problemen kunt u zich steeds wenden tot de geijkte procedure.

U verklaarde bij uw huidige verzoek dat u nog steeds gezocht zou worden omwille van uw beweerde activiteiten voor de LTTE in het verleden. Echter gaat u hiermee volledig voorbij aan de vaststellingen gedaan door het CGVS in het verleden. Deze vaststellingen ondermijnden volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien werden deze vaststellingen bij uw eerste verzoek nog bevestigd door de RvV waar bovendien ook opgemerkt werd dat uw beweerde aanwezigheid in Sri Lanka de laatste jaren van het conflict ongeloofwaardig was. Uw huidige, blote bewering dat u door deze zelfde situatie nu nog steeds problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka, is dan ook niet ernstig te nemen,

te meer u geen enkele moeite doet om de vaststellingen gedaan in het verleden te weerleggen.

U legde een brief neer van een voormalige LTTE'er uit Frankrijk die uw relaas dient te bevestigen. Echter werden vooreerst reeds in het verleden opmerkingen gemaakt over de authenticiteit van uw documenten. Ten tweede kan verwezen worden naar algemene informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, wat bevestigt dat Srilankaanse documenten te lijden hebben onder corruptie. Ten derde heeft deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter en werd deze volledig op uw maat opgesteld. Deze brief vermag dan ook niet de voorgaande vaststellingen over uw algemene geloofwaardigheid te ontkrachten.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Wat betreft uw activiteiten voor de Tamil diaspora en uw bewering dat u hierdoor problemen zou kennen, dient te worden opgemerkt dat deze niet overtuigen. Blijkens uw foto's en documenten kan afgeleid worden dat u enige activiteiten kent binnen de diaspora, maar u kunt niet aantonen dat deze van dusdanige aard zijn dat de Srilankaanse overheden hiervan op de hoogte zouden zijn of dat ze hieraan gevolgen zouden hechten. Daar uw bewering in het verleden in aanraking gekomen te zijn met de Srilankaanse autoriteiten ongeloofwaardig is, kunt u niet aantonen dat u nu extra in het vizier zou lopen of dat deze zelfde autoriteiten een meer dan gemiddelde interesse zouden hebben in uw activiteiten overzees. De attesten en foto's over uw activiteiten voegen dan ook geen nieuw element toe."

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift aanvoert tegen de vaststelling dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn volgend (derde) verzoek om internationale bescherming volledig in het verlengde liggen van zijn in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, zonder dat deze verklaringen een ander licht werpen op de voorgaande beoordeling, zodat de desbetreffende motivering uit de aanvankelijk bestreden beslissing onverminderd overeind blijft.

Verzoeker vecht dit motief niet aan.

10. Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, *R.J. tegen Frankrijk*, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van de verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas.

Anders dan in de voornoemde zaak, waar het verwondingen van een recent karakter betrof, blijkt het te dezen te gaan om een medisch attest van 22 juli 2019 en een psychologisch attest van 30 augustus 2019, terwijl verzoeker zijn land van herkomst reeds had verlaten in 2012 en de verwondingen nog van voordien dateren. Daarenboven gaat het te dezen niet enkel om een gebrekkig asielrelaas of een relaas met leemtes. Uit de aanvankelijk bestreden beslissing (die in het bestreden arrest wordt geciteerd) en het bestreden arrest zelf blijkt immers dat verzoekers reisbewegingen en zijn beweerde banden met de LTTE ongeloofwaardig worden bevonden en verzoeker in het kader van zijn laatste verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan het herhalen van en het volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen uit de aanvankelijk bestreden beslissing, zonder evenwel op dienstige wijze deze motieven te weerleggen. In het bestreden arrest wordt voorts met betrekking tot verzoekers activiteiten voor de Tamilgemeenschap in België op concreet gemotiveerde wijze geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt hiervoor te worden gezocht door de Sri Lankaanse autoriteiten en dat verzoeker niet hoeft te vrezen om in geval van terugkeer naar Sri Lanka aldaar te worden gevisieerd omdat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

11. Uit de voornoemde medische attesten, die dus dateren van 7 à 8 jaar na de voorgehouden mishandeling, blijkt volgens het bestreden arrest slechts dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en dat hij, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen, maar dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseert dat dit nog meer geldt in het geval van psychologische problemen omdat de arts hierbij afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld, dit in tegenstelling tot fysieke problemen, die kunnen worden geconstateerd aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld. Dit laatste heeft impliciet doch zeker dus ook betrekking op het psychologisch attest van 30 augustus 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt nog op dat uit het medisch attest blijkt dat de arts zich op de verklaringen van verzoeker en zijn raadsman baseert wat betreft de oorzaak van de medische en mentale problemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft verder aan dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden banden met de LTTE. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook concreet onderzocht of verzoekers medische en psychologische attesten een (begin van) bewijs kunnen vormen voor de mishandelingen die hij voorhoudt te hebben ondergaan.

12. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van alle omstandigheden van de zaak een voldoende grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verder treedt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het hem niet toekomt het onderzoek van verzoekers medische stukken over te doen en zich daarvan een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien november tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques